

Turisme? Parlem-ne

OPINIÓ

NO SÉ SI, A LA CIUTAT DE VALÈNCIA O A TANTS I TANTS PUNTS TURÍSTICS DEL PAÍS VALÈNCIA O A PALMA I A TANTS I TANTS PUNTS TURÍSTICS DE SES ILLES, HI HA QUEIXES CONTRA EL TURISME. EN CANVI, SÍ QUE SÉ QUE N'HI HA DES DE LA CASA DE LA VILA FINS ALS HABITANTS DE BARCELONA, CAPITAL DE CATALUNYA

La veritat és que quan, per exemple, surto del Metro del Vallès (els dits Ferrocarrils de la Generalitat, avui me cagon batejats amb noms d'artistes) a la plaça de Catalunya i l'enfilo per la Rambla, em marejo. És a dir, m'entra aquella sensació mig vertiginosa que he sentit tantes vegades recurrent Oxford Street a Londres. D'altra banda, no he sentit mai ni una queixa de cap *londoner* amic o amiga per la gernació forastera. I és una experiència que visc des dels anys 60 del segle passat! La de baixar o pujar per l'Oxford Street londinenc, fet literatura, en especial per Virginia Woolf. Més aviat, en sento enyorança, perquè Londres és una ciutat que sempre em produeix enyorança, quan no hi sóc, és clar.

Tampoc he sentit mai que cap parisenc de soca-rel o incorporat, com l'actual alcaldessa d'aquella ciutat, gens mítica per a mi, París, cal dir-ho, lamenti la massa humana al Flore o als Deux Magots, per exemple. En conseqüència, per què tanta queixa catalana? I més concretament, barcelonina? Si al cap i a la fi ara podem viatjar per tot el món i, quan ens pregunten d'on som i diem el mot Barcelona, avui dia gairebé màgic, tot-hom ens situa? Per no parlar del PIB espanyol, encara vigent per als catalans del Principat, que modifica el tan blasmat turisme.

Si Londres encara ara desempolsa el Doctor Johnson i la seva cèlebre opinió, ("Quan una persona està cansada de Londres, és que està fatigada de la vida. Perquè hi ha a Londres tot allò que la vida pot oferir"), per què Barcelona i, de retruc, tots els Països Catalans no desempolsem un Verdaguier, un Maragall o un Pere Quart, autors d'insignes odes barcelonines, i estimulem encara més el turisme? Per què no recordem que el místic Gaudí ja va preveure que

MARTA
PESSARRODONA

la seva Catedral dels Pobres seria contemplada, que també vol dir admirada, segles després del seu aixecament? I quina raó tenia! I pensar que Gaudí i les seves obres, no fa tants anys, eren més valorades a l'estranger que no pas a casa! Qui ens entengui, que ens compri, com solem dir.

Com a contrapunt de tot plegat, he de confessar que a Liverpool o a Manchester, ja fa anys, vaig sentir nostàlgia de la meva infantesa industrial. Nascuda en una de les Manchester —i no és el film recent i americà— catalanes, Terrassa (l'altra és Sabadell), en retornar a casa i veure fàbrica rere fàbrica convertida en

cases adossades o pàrquings, vaig enyorar aquella sirena de les 7 del matí i la corrua de treballadores, vestides amb el que es deia *banderes* i que eren els caps de peça inútils de bobines de tela, que veia passar davant de casa, camí de la fàbrica. Ara, imagino, Terrassa mostra l'espectacular conjunt d'Esglésies d'Ègara (visita que recomano a tothom). Són un conjunt visigòtic únic, on vaig tenir la sort de ser batejada. I és que aquí o a Anglaterra o a Alemanya la indústria ha estat substituïda pel que en diuen *serveis* que, en definitiva, vol dir cobejar el turisme. A Bremen, per exemple, la recomanació no és veure el seu passat industrial, ans el seu museu ple de joies expressionistes. Per no parlar del museu de Manchester i les seves glòries de pintura britànica. Certament, els temps han canviat i no m'explico que tan sols se'ns acudeixi, o se'ls acudeixi a alguns, blasmar el turisme que, potser, ens ajuda a pagar la Seguretat Social!

Per tot plegat, ja es comprendrà que no estic contra el turisme, encara que valoro, i molt, la temptativa de millorar-ne la qualitat. En conseqüència, aplaudeixo unes certes normes de vestimenta, tant per entrar a una catedral com a un museu o similars. Com he aplaudit sempre que per prendre una copa al vespre al Bar Americà del Savoy Hotel de Londres em prohibeixin els texans (i exigeixin corbata a l'acompanyant mascle), que és la meva vestimenta habitual. A veure si exportem, a part de la marca Barcelona, la "civilitat" d'orsiana que, a vegades, semblen respectar més al Nord enllà espriuà, on la gent és culta, desvetllada i feliç... (diu el poema mític). Anar contra el turisme, en definitiva, és tirar-nos pedres al nostre propi terrat. O així m'ho sembla.

Poeta i escriptora